

УДК 35.071

Н. Обушна

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ЯК НОВА МОДЕЛЬ ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

Досліджено особливості трансформації соціально-економічної системи у ХХ ст. Обґрунтовано основні теоретичні засади публічного управління як якісно нової моделі організації системи державного управління в Україні. Систематизовано головні суперечності в системі публічного управління та запропоновано механізми їх вирішення.

Ключові слова: державне управління, публічне адміністрування, публічне управління, новий публічний менеджмент, урядування.

Вибір Європейського вектору розвитку для України означає рух у напрямку європейської цивілізаційної моделі, що передбачає складний демократичний перехід до політично організованого, відповідального суспільства нової якості, в якому поступово підвищується рівень ділової активності та політичної участі громадян, забезпечення їхніх прав і свобод, формується нова структура соціального простору. Всі ці якісні зміни у структурі та змісті громадянського суспільства неминуче детермінують зміни у формі та змісті держави, особливо в системі державного управління, що передбачає, насамперед, докорінну зміну формату спілкування держави та громадян. І підґрунтям такого нового “формату” має стати формування ефективної та результативної системи публічного управління, адекватної українським реаліям і світовим тенденціям.

У західній державно-управлінській та філософсько-історичній традиції проблематика осмислення й концептуалізації питань публічного управління, є об’єктом уваги таких зарубіжних фахівців, як: К. Аллен, Дж. Бостон, Д. Вальдо, В. Вільсон, Р. Дарендорф, Д. Кетлі, Д. Осборн, Л. Отул, Т. Пітерс, Р. Прістлс, Розенблум, А. Турен, Д. Фельдман, С. Хантінгтон, К. Худ, Г. Шмідт та інші.

Студіювання феномена публічного управління перетворюється також у “mainstream” наукових досліджень вітчизняних вчених, серед яких доцільно відзначити розробки В. Авер’янова, В. Бакуменка, В. Бодрова, О. Забужко, Ю. Ковбасюка, А. Колодій, І. Кресіної, О. Оболенського, М. Пасічника, Ю. Римаренка, І. Розпутенка, В. Трошинського, Ю. Шарова та інших.

Незважаючи на відносно глибоку розробленість зазначеної проблематики, системним особливостям модернізації системи державного управління, залежно від національної специфіки суспільних трансформацій, не було приділено достатньої уваги. Саме тому ці питання в науці державного управління потребують подальшого всебічного дослідження.

З огляду на зазначене, основна іде статті полягає в обґрунтуванні основних теоретичних засад публічного управління як якісно нової моделі організації державного управління в умовах модернізації українського суспільства.

Якісна зміна суспільства як керованої підсистеми в кінці ХХ – на початку ХХІ ст. призвела до відповідних перетворень керуючої підсистеми, тобто серед суб’єктів управління формуються інституції, які, поряд із органами державної влади, починають активно виконувати соціально-економічні функції. Все це, своєю чергою, обумовлює

зміну концептуальних підходів до визначення механізмів управління та ролі керуючої та керованої підсистем в умовах трансформації соціально-економічної системи, яка за останні 200 років зазнала суттєвих змін (табл. 1).

Як бачимо, процес еволюції соціально-економічної системи сприяє поступовій трансформації системи державного управління в сучасні моделі регулювання суспільства, а саме розширенню публічного управління (від лат. “publicus” – суспільний, народний, державний).

У зв’язку з цим слід нагадати, що класична теорія менеджменту в державному секторі реалізувалася на практиці через модель публічного адміністрування; неокласична теорія менеджменту – через модель публічного управління, у центрі уваги якої перебуває вже людина, а не організаційна структура; сучасна теорія менеджменту – через модель нового публічного управління (New Public Management), що стосується ефективного функціонування всієї системи політичних інституцій (рис. 1).

Наслідком сучасної трансформації державного управління виступає близька за змістом до концепції “New Public Management” концепція “Good Governance”. Фундаментальними основами виникнення цієї концепції є концепції New Public Management та Networked Government (“мережовий уряд”). Але жодна з них не тільки не стала надбанням управлінської практики в Україні, але й не отримала необхідної теоретичної розробки.

Сам термін “публічне управління” (англ. public management), що змінив термін “публічне адміністрування” (англ. public administration), вперше був використаний у науковій практиці у 1972 р. англійським державним службовцем Д. Кілінгом у його науковій праці “Management in Government” [1], в якій відзначалося, що “публічне управління – це пошук у найкращий спосіб використання ресурсів задля досягнення пріоритетних цілей державної політики”. Своєю чергою, один із сучасних дослідників публічного управління Г. Букерт [2] наголошує на тому, що “публічне управління не є певним нейтральним, технічним процесом, а є діяльністю, яка тісно пов’язана з політикою, законом і громадянським суспільством”.

Програма розвитку ООН надає визначення публічного управління, що запропоновано американським ученим Дж. Шавріцом у Міжнародній енциклопедії державної політики та адміністрування: “Публічне управління – це галузь практики та теорії, яка є ключовою для публічного адміністрування та зосереджена на внутрішній діяльності державних установ, зокрема на вирішенні таких управлінських питань, як контроль, керівництво, планування, організаційне забезпечення, забезпечення інформаційними технологіями, управління персоналом, та оцінка ефективності” [3]. Відповідно до теорії публічного управління, діяльність уряду та неприбуткових організацій у деяких важливих питаннях є подібною до діяльності установ приватного сектора. Таким чином, одні й ті управлінські інструменти, що максимізують ефективність та результативність роботи, можуть використовуватись як у приватному, так і у публічному секторі.

Професор С. Чернов визначає публічне управління як організуючий і регулюючий вплив держави на суспільну життєдіяльність людей з метою її впорядкування, збереження чи перетворення, базуючись на владній силі, яка обмежує дієвий суспільний контроль [4]. Тобто, публічне управління – це, насамперед, управління людьми. Звертаючись до людей, органи публічної влади впливають на них індивідуально і через їх різні колективи, створені природним шляхом або за бажанням людей (наприклад, партії). Своєю чергою, громадяни, їх колективи, суспільство реагують на публічне управління і встановлюють зворотні зв’язки з органами, державою загалом.

Таблиця 1
Трансформація (еволюція) соціально-економічної системи у XX ст.

Характеристики	Вид соціально-економічної системи		
	Ринкова економіка вільної конкуренції	Соціально-орієнтована ринкова економіка (державна загального благополуччя)	Соціально-орієнтована економіка стійкого розвитку
1	2	3	4
Період розвитку Особливості соціально- економічної системи	XIX – поч. XX ст. Переважання приватного інтересу над суспільним (реалізація суспільного інтересу через “невидиму руку ринку”); панування мікроекономічного аналізу в економічній науці; ставлення до людини не як до мети, а як до засобу суспільного розвитку; домінуванням індивідуалістичної концепції суспільного добробуту з орієнтацією на досягнення економічної ефективності	30 – 70-і рр. XX ст. “Кейнсіанська революція” затверджує макроекономічний підхід в економічній науці; центральне місце займають питання соціальної політики, забезпечення соціальної стабільності, недопущення різкої майнової поляризації суспільства; впроваджується програмно-орієнтований метод фінансування цільових програм.	Поч. 80-х рр. XX ст. до п. ч. Висунута нова концепція сталого розвитку як альтернатива розвитку, заснованому на необмеженому економічному зростанні; інституціоналізація громадянського суспільства та економіки, розвиток добровільно-громадських, некомерційних інститутів підсилюють соціальну відповідальність як приватних (ринкових), так і державно-бюрократичних структур. Оцінка ефективності державних програм – невід’ємний елемент їх реалізації
Принципи розвитку	Економічний розвиток	+ “Соціальноорієнтований розвиток	+ Стійкий розвиток
Критерій суспільного прогресу	Економічна ефективність	+ Соціальна справедливість	+ Стійкість
Показники добробуту нації	ВВП на душу населення	+ Рівень освіти, тривалість життя, ступінь диференціації доходів населення	+ Забруднення навколишнього середовища, рівень злочинності та захворюваності
Носій “соціальності”	Вільний ринок	+ Держава	+ Громадянське суспільство
Соціальні економічні стабілізатори	Широкого розгосподження не мали	Системи соціальних трансфертів, прогресивне оподаткування доходів населення	+ Стабілізаційні фонди

Закінчення табл. 1

1	2	3	4
Взаємодійності держави та громадян	Людина – об'єкт управління	Людина – споживач управління	Людина – учасник (власник) управління
Еволюція публічного управління	Публічна політика + публічне адміністрування	+ Адміністрування суспільних робіт	+ Політичний аналіз (public policy analysis)
Особливості публічного управління	Розподіл політичних адміністративних функцій; бізнес-орієнтований підхід до управління	Освіта в галузі ПУ переорієнтована на вироблення компетенцій, пов'язаних з адмініструванням суспільних робіт; з'явилися підходи в галузі ПУ, засновані на аналізі альтернативності структурних реформ і зміщенні акцентів на "людський" аспекти управління	Досліджується взаємозв'язок системи державних послуг з повноваженнями громадян і організацій громадянського суспільства; оцінка ефективності та результативності державних програм. Теорія ПУ розглядає людей як активних учасників управління



Рис. 1. Еволюція моделі управління у державному секторі

А. Волков трактує публічне управління як владу, відкриту народу та його інтересам, публічну за характером, що здатна залучати до управління широкі верстви населення [5]. На нашу думку, уявлення про залучення до процесу управління широких верств населення є досить дискусійним: по-перше, безпосередня участь індивідів в управлінській діяльності передбачає наявність спеціальних знань у галузі управління “ зрозуміло, що не всі громадяни володіють необхідним рівнем підготовки в цьому контексті; по-друге, залучення широких верств населення до процесу управління може призвести до порушення керованості соціально-економічної системи (якщо всі будуть суб’єктами управління, то відповідно не буде ким управляти). Хоча звичайно, погляди та інтереси громадянського суспільства мають враховуватися, органи влади та управління повинні бути підзвітними та підконтрольними громадянському суспільству й діяти виключно в його інтересах, а результати їх діяльності “ абсолютно прозорі для всіх зацікавлених сторін, оскільки саме це надає процесу управління ознак публічності.

Доктор економічних наук, професор О. Оболенський робить акцент на тому, що публічне управління – це здійснення сукупності раціональних (тобто запрограмованих і виокремлених за певними ціннісними ознаками і можливих із урахуванням стану зовнішнього середовища) впливів на функціонування та розвиток колективу людей на основі програми управління та інформації про поведінку та стан об’єкта управління, спрямованих на підтримку, поліпшення та розвиток об’єкта управління для досягнення наперед визначеної сукупності цілей. Звідси логічним є висновок, що публічне управління має бути спрямоване на реалізацію цінностей суспільства.

Взагалі публічне управління – це різновид суспільно корисної діяльності, яка здійснюється певною сукупністю суб’єктів, зокрема органами державної влади. У цьому випадку наглядним є взаємозв’язок публічного управління та державної влади, яка, відповідно до ч. 1 ст. 6 Конституції України [6], реалізується згідно з принципом розподілу влади, тобто органами законодавчої, виконавчої та судової влади.

Окрім того, публічне управління завжди здійснюється у контексті подій, що відбуваються в суспільстві і в реальних соціально-економічних, політичних і культурних умовах. Відповідно, публічне управління не може бути ізольованим від суспільства, оскільки воно реалізується частиною цього суспільства і в тісному взаємозв’язку із цим суспільством.

Отже, можна констатувати, що публічне управління як об’єкт наукового пізнання є складним та багатоплановим утворенням, основою якого є концепція, що впливає із тісного взаємозв’язку політики і права, управління й влади, політичної системи та суспільства загалом, а також взаємодії суспільства з різними елементами соціальної системи.

Проведений аналіз унеможливує використання понять “державне управління”, “публічне управління”, “публічне адміністрування” як синонімів, оскільки всі вони мають характерні відмінні особливості (рис. 2).

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ	<ol style="list-style-type: none"> 1. Переважає адміністративний та організуючий вплив держави. 2. Недостатньо опирається на публічний сектор. 3. Виконує функції регулювання економічної, соціально-культурної та адміністративно-політичної сфер.
ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ	<ol style="list-style-type: none"> 1. Забезпечує реалізацію рішень органів влади. 2. Застосовує демократичні, публічні, ліберальні форми та методи управління суспільним, соціальним та економічним розвитком країни.
ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ	<ol style="list-style-type: none"> 1. Забезпечує взаємодію інтересів держави та народу. 2. Опирається на державну владу, підкріплюється та забезпечується нею. 3. Залучення суспільства до участі в соціально-економічному та громадському, суспільному та політичному процесах. 4. Поширюється на все суспільство і за його межі у сфері проведення міжнародної політики. 5. Держава наділяє публічне управління системною якістю. 6. Здійснюється в межах панування верховенства права, завдяки законодавчо відрегульованому і практично діючому механізму контролю суспільства над усіма органами державної влади та місцевого самоврядування. 7. Публічне управління діє системно, поєднуючи функціонування таких структур, як механізм держави, державний апарат, державну службу і публічні прояви суспільства.

Рис. 2. Характерні особливості понять “державне управління”, “публічне управління”, “публічне адміністрування”

Взагалі публічне управління в класичному розумінні визначається як вплив суб’єкта управління (що володіє публічною владою) на об’єкт – суспільство (суспільні процеси, відносини) відповідно до покладених на нього суспільнозначущих функцій і повноважень. Тобто публічне управління виникає як результат певного суспільного договору між державою і суспільством, коли владними повноваженнями наділяються відповідні органи і посадові особи.

Суб’єктом і одночасно об’єктом публічного управління є громадянське суспільство, недержавні організації (різні самоврядні структури (громадські організації, об’єднання) та їхні органи), органи державної влади.

Безпосередньо управлінською ланкою суб’єктів управління є органи публічного управління: інституції, обрані шляхом прямих виборів, та їх виконавчі структури; посадові та службові особи, обрані шляхом прямих виборів; посадові та службові особи, призначені інституціями, та їх виконавчі структури.

Визначальними та специфічними серед суб’єктів публічного управління є населення країни (носієм влади залишається народ) та групи інтересів, оскільки в умовах солідаристичної цивілізації та змішаної формації саме вони визначають, стверджують, контролюють та оцінюють прямим або представницьким способами:

- цілі суб'єктів громадянського суспільства, зокрема органів публічного управління, стратегічні програмні рішення з їх досягнення;
- шляхи задоволення потреб колективу та вирішення суспільно значущих поточних проблем;
- результативність і ефективність публічного управління.

Отже, визнання суб'єктності (аж до індивідуалізації) об'єкта публічного управління зумовлює його величезний самоорганізаційний потенціал, чи то суспільства загалом, чи окремого індивіда. Як наслідок, специфічною рисою сучасного публічного управління можна вважати єдність управління та самоорганізаційних процесів.

Загалом система публічного управління соціально-економічними процесами є багаторівневою, а саме:

- міжнародний (недержавний) рівень;
- державний рівень, регіональний рівень та муніципальний рівень (на цих рівнях національна система публічного управління забезпечує розробку і реалізацію прогнозів, стратегій сталого соціально-економічного розвитку, програм і проєктів економічного та соціального розвитку за участю представників громадянського суспільства);
- корпоративний рівень (виділення цього рівня обумовлено необхідністю підвищення соціальної відповідальності корпорацій за результати своєї діяльності перед суспільством. Це положення відповідає принципам, що просуваються неурядовою міжнародною організацією GRI (Global Reporting Initiative), яка рекомендує при складанні корпоративної соціальної звітності відображати показники результативності взаємодії з суспільством [7]).

Публічне управління є складним видом діяльності, який здійснюється за допомогою численних засобів, що призводить до різних юридичних наслідків для об'єктів управлінського впливу. З огляду на це, розрізняють [8]: втручальне публічне управління; сприятливе публічне управління; забезпечувальне публічне управління; делеговане публічне управління; виконавче публічне управління; розпорядче публічне управління.

Функціонує система публічного управління на основі нормативних правових актів, що регулюють діяльність суб'єктів і об'єктів публічного управління.

Надзвичайно важливою функцією публічного управління є публічна послуга ("public services"). Як справедливо зауважив академік Ж. Алферов (лауреат Нобелівської премії), "... якщо громадянина змушують платити за освіту і медичне обслуговування, пенсію накопичувати з власних коштів, житло та комунальні послуги оплачувати повністю, за ринковою ціною, то навіщо мені така держава?! З якого дива я повинен ще сплачувати податки і утримувати божевільну армію чиновників? Я завжди на всіх рівнях говорив, що охорона здоров'я, освіта і наука повинні забезпечуватися з бюджету. Якщо держава звалює цю турботу на нас самих, нехай зникне, нам буде набагато легше!" [9].

Згідно з Г. Атаманчука [10], центральною функцією публічного управління є цілепокладання, яке пронизує і визначає всі стадії управлінської діяльності: інформаційну, організаційну, регулюючу, координуючу, контрольну. Ця функція визначає зміст всіх інших, об'єднує їх і реалізується у всіх сферах управління.

Цілями публічної влади та публічного управління виступають належне функціонування системи публічної влади, її відтворення, належні реалізація її функцій і надання нею публічних послуг. При цьому цілі публічного управління тісно пов'язані із

функціями й спрямовані на гарантування, забезпечення, задоволення, реалізацію, охорону і захист публічних інтересів.

Певною мірою, цілі публічного управління (при широкому тлумаченні цього поняття) можна розглядати як цілі, що співпадають із цілями держави, до основних із яких, наприклад, Хосе Р. Кастеласо відносить забезпечення стабільності, мирної обстановки в суспільстві, а також сталого розвитку [11].

Отже, є очевидним, що набір цілей держави і, відповідно, цілей публічного управління залежить, насамперед, від політичного режиму (демократичний чи недемократичний) та від цивілізаційних або формаційних особливостей держави. При цьому цілі публічного управління взаємопов'язані і є взаємодоповнюючими, будучи детерміновані основами конституційного ладу держави та конституційними характеристиками держави (соціальність держави, світськість держави, правовий тип держави, демократичність держави тощо).

Водночас публічне управління має свої особливості, які випливають з того факту, що суб'єкт публічного управління володіє повноваженнями, похідними від публічної влади (різні способи, засоби і методи застосування якої формують його сутність). Все це уможливорює розгляд публічного управління в трьох взаємопов'язаних аспектах: структурному, функціональному, компетенційному. Своєю чергою, компетенційний аспект (можливість примушувати) не буде мати ніякого значення без структурного аспекту (органів публічного управління), який може отримати реальне втілення тільки у функціональному аспекті (здійснення діяльності органами публічного управління). Приймаючи до уваги вказані аспекти, можна констатувати, що публічне управління – це складна система, функціонування якої пов'язане із великою кількістю суперечностей.

Головною суперечністю публічного управління виступає суперечність між потребою в справедливому дотриманні інтересів суб'єктів публічного управління і обумовленою нею необхідністю їхнього балансу, з одного боку, та реальною можливістю ефективного задоволення інтересів суб'єктів публічного управління та потреб їх об'єктів, – з іншого. Пояснити це можна таким чином: потреби й інтереси керованих об'єктів розміщуються на самому початку кругообігу, за законами якого вибудована “концепція системної суб'єктно-об'єктної взаємодії”, яка власне й є основою системи публічного управління. Всі інші суперечності, що виникають в системі публічного управління, є похідними (рис. 3).

Резюмуючи вищевикладене, зазначимо, що дослідження головної суперечності системи публічного управління дало змогу виділити п'ять головних, на нашу думку, похідних від неї. Їх аналіз показав, що це особлива група суперечностей, яка відображає не випадкові ситуації, а досить стійкі тенденції сучасної системи публічного управління.

Механізм вирішення вищезначених суперечностей публічного управління включає: встановлення й закріплення багатосторонніх зв'язків між державою та представниками громадянського суспільства з метою залучення населення до управління суспільними справами; розвиток державно-приватного партнерства на основі чіткого розподілу ризиків і відповідальності сторін; підвищення транспарентності діяльності органів публічної влади та їх підзвітності суспільству; розвиток нових інструментів управління, які повинні мати добре розвинені координаційно-цільові засади, забезпечувати організовану спільну діяльність та органічну реалізацію принципу управлінської відповідальності тощо.



Підсумовуючи у табл. 2 узагальнено характерні особливості публічного управління як нової моделі організації державного управління в Україні.

Висновки

Отже, проведені дослідження засвідчили, що через систему публічного управління формується солідарність між суспільством країни та державою як системою відносин, спрямованих на реалізацію цінностей суспільства, досягнення цілей публічної політики, а також створення конкурентоспроможної держави, визначальними характеристиками якої є верховенство права і розвинена правова культура, збалансована представницька демократія, сильне самоврядування, дисциплінований і мобільний державний менеджмент.

Все це дає підстави стверджувати, що публічне управління має ґрунтуватися на цінностях цивілізаційного та формаційного розвитку, громадянського суспільства, забезпечувати максимальне включення громадян до управління суспільством, країною і державою для досягнення легітимно розроблених і визнаних цілей прогресу, забезпечувати пошук компромісів або усунення соціальних, економічних і політичних суперечностей у суспільстві.

Таблиця 2
Характерні особливості публічного управління як нової моделі організації державного управління в Україні

Ознака	Публічне управління
Тип цивілізації	Солідаристична цивілізація
Тип формаций	Змішана формація
Тип держави	Демократична правова соціальна держава
Місія ПУ	Реалізація цінностей суспільства (політичних рішень та впроваджень у життя положень Конституції та законів України)
Цілі ПУ	Створення, підтримка і забезпечення умов для належного економічного добробуту та позитивного розвитку добробуту громадян, суспільства (і його соціальних груп) і країни загалом; забезпечення та реалізація імперативів соціальної держави, зокрема надання (перерозподіл) благ і надання якісних публічних послуг; гарантування, охорона і захист прав та свобод людини і громадянина; створення умов для комфортності конфесій у публічному просторі; реалізація, забезпечення, охорона та захист правопорядку і громадського порядку, боротьба зі злочинністю та її профілактика; реалізація та забезпечення функціонування і відтворення національного публічного порядку; легітимне самовідтворення системи публічної влади і ПУ, забезпечення підзвітності діяльності органів публічної влади та можливості участі громадян держави в процесі прийняття політичних рішень; забезпечення цілісності системи публічної влади, належної функціональності, продуктивності та ефективності діяльності по здійсненню ПУ, а також ефективне управління публічними фінансами, майном і іншими ресурсами; охорона та оборона держави від зовнішніх загроз; забезпечення державної безпеки тощо
Суб'єкти ПУ	Громадянське суспільство, недержавні організації та їхні органи), органи державної влади
Специф. елемент ПУ	Населення країни як визначальна складова серед суб'єктів публічного управління
Об'єкт ПУ	Політична, господарська, соціальна, культурна (духовна) та інші найважливіші сфери суспільного життя
Рівні ПУ	Міжнародний; державний; регіональний; місцевий; корпоративний
Засади ПУ	Забезпечує взаємодію інтересів держави та народу; опирається на державну владу, підкріплюється та забезпечується нею; залучення суспільства до участі в соціально-економічному та громадському, суспільному та політичному процесах; поширюється на все суспільство і за його межі у сфері провадження міжнародної політики; держава наділяє публічне управління системною якістю; здійснюється в межах панування верховенства права, завдяки законодавчо врегульованому і практично діючому механізму контролю суспільства над усіма органами державної влади та місцевого самоврядування; публічне управління діє системою, послідовно функціонування таких структур, як механізм держави, державний апарат, державну службу і публічні прояви суспільства
Принципи ПУ	Верховенство закону; перманентність; транспарентність; рівність всіх перед Законом і судом; ефективність; підзвітність і підконтрольність; демократичність; соціальність; світськість
Види ПУ	Втручальне; сприяльне; забезпечувальне; делеговане; виконавче; розпорядче
Результативність і ефективність ПУ	Висока ефективність, тобто продуктивність, якість, ресурсозбереження та здатність розвиватися в умовах глобалізації
Спрямування публічної політики	Рекомендаційний спрямування політики спільнотам, інститутам, суспільним сферам, що є самостійними (тобто вільними і відповідальними)

Реалії сьогодення першочерговим роблять вирішення проблем удосконалення системи публічного управління у напрямі забезпечення результативності й ефективності виконання відповідних публічних функцій.

Література

1. Keeling D. Management in Government [Text] / D. Keeling. — London : Allen & Unwin, 1972. — P. 15.
2. Bouckaert G. Modernizing the Rechtsstaat: Paradoxes of the Management Agenda [Text] / G. Bouckaert. — Berlin : Duncker & Humblot, 2002. — P. 26.
3. Глосарій Програми розвитку ООН [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.unpan.org/Directories/UNPublicAdministrationGlossary>.
4. Чернов С. І. Текст лекцій з дисципліни “Публічне адміністрування” [Текст] / С. І. Чернов, С. О. Гайдученко; Харк. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. — Х. : ХНУМГ, 2014. — С. 7.
5. Волков А. М. Публичное управление недропользованием в России (современный период) / А. М. Волков // Правовая инициатива [Текст]. — 2013. — № 7. — С. 15.
6. Конституція України [Текст] : [закон України № 254к/96-ВР від 28.06.1996 р.] / Українська Правнича Фундація. — К. : Право, 1996. — 124 с.
7. Показатели результативности взаимодействия с обществом [Текст]. GRI 2000-2008. Версия 3.0 [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <https://www.globalreporting.org/resource/library/G3-Russian-Financial-Services-Sector-Supplement.pdf>.
8. Detterbeck S. Allgemeines Verwaltungsrecht mit Verwaltungsprozessrecht [Text] / S. Detterbeck. — 4. Auflage. — München : Verlag C. H. Beck, 2006. — 612 s.
9. Алферов Ж. И. Власть без мозгов. Отделение науки от государства [Текст] / Ж. И. Алферов. — [Б. г.] : Алгоритм, 2013. — 250 с.
10. Атаманчук Г. В. Теория государственного управления [Текст] / Г. В. Атаманчук. — М. : [б. и.], 2004; Система государственного и муниципального управления [Текст] : учеб. изд. / под общ. ред. Г. В. Атаманчука. — 2-е, доп. и перераб. — М. : Изд-во РАГС, 2007. — С. 107, 108.
11. Castelazo J. R. Administración Pública: Una Visión de Estado [Text] / J. R. Castelazo. — México : Instituto Nacional de Administración Pública, A.C., 2007. — P. 16.
12. Лимарева Д. А. Противоречия современного публичного управления [Текст] : монография / Д. А. Лимарева, В. Н. Некрасов. — Ростов-на-Дону : Юри РАНХиГС при Президенте РФ, 2012. — 101 с.

N. Obushna

PUBLIC MANAGEMENT AS A NEW MODEL OF PUBLIC ADMINISTRATION IN UKRAINE: THEORETICAL ASPECT

The peculiarities of the socio-economic system transformation in the twentieth century are studied. The basic theoretical principles of public management as a qualitatively new model of public administration system in Ukraine are substantiated. The major contradictions in the system of public management and the mechanisms of their solution are systematized.

Key words: public administration, public management, new public management, governance.